

בתי המשפט

000702/03 א		בית משפט השלום בית שאן	
18/02/04	תאריך:	כ"ב השופט אשר קולה	
		בפני:	

בעניין:	פדן טמיליה	ע"י ב"כ
תובעת	עו"ד כהן משה	נ ג ד
	ראשון טורס (2000) בע"מ	
נתבעת	עו"ד שולמן בועז	ע"י ב"כ

פסק דין**עיקרי העובדות וטענות הצדדים**

1. בפני תביעה שהוגשה בסדר דין מהיר ובה טוענת התובעת כי ביקשה לנסוע לבקר את הוריה בארץ טורקמניסטן, יחד עם בנה הקטין, וכי הנתבעת כשלה בהסדרת כניסתה לטורקמניסטן.
2. לצורך הסדרת הנסיעה, פנתה התובעת למשרד הנסיעות של הנתבעת בבית שאן ולטענתה ביקשה לברר מראש, כיצד ניתן להגיע לטורקמניסטן והאם יש צורך באשרת כניסה.
3. לטענת התובעת, נציג הנתבעת, מר שטיינברג (להלן: "שטיינברג") אשר העיד בפניי ולעדו אתי יחס בהמשך, הבהיר לתובעת, כי את אשרת הכניסה יש להסדיר בשגרירות טורקמניסטן באיסטנבול שבטורקיה.
4. התובעת, לטענתה, סירבה להגיע לשגרירות באיסטנבול הן משום שאינה דוברת טורקית והן משום שלא רצתה להאריך את זמן הטיסה לטורקמניסטן.
5. עוד מוסיפה וטוענת התובעת, כי בסופו של דבר הסתמכה על דברתו של שטיינברג, רכשה כרטיסי טיסה לטורקמניסטן לה ולבנה והניחה, כי במעבר הגבול תוסדר אשרת הכניסה.
6. לטענת התובעת, כשהגיעה לטורקמניסטן, לא הצליחה להסדיר את אשרת הכניסה ולפיכך כניסתה לטורקמניסטן נמנעה. היא ובנה נעצרו בשדה התעופה, והיא אף נדרשה לשלם קנס כספי בסך השווה בשקלים ל-1,717 ₪.
7. בסופו של דבר, הנתבעת ובנה גורשו חזרה ללא שניתנה להם האפשרות להיכנס לטורקמניסטן, וללא שניתנה להם האפשרות להיפגש עם הוריה ובני משפחתה, אשר המתינו להן בשדה התעופה שם.
8. **התובעת טוענת לנזקים הבאים:**
5,867 ₪ - רכישת כרטיסי הטיסה.
1,717 ₪ - תשלום הקנס.

136 ש - מונית מביתה לנתב"ג וחזרה.

סך של 40,000 ש - פיצוי לה ולבנה הקטין, עקב עגמת הנפש שנגרמה להם, כתוצאה מהמעצר, ההשפלה ובמיוחד לאור העובדה שנמנעה פגישתם עם הורי התובעת.

9. **א.** להשלמת התמונה מציינת התובעת, כי כחודש לאחר האירוע הנטען, פנתה לסוכנות נסיעות אחרת, שם הבהירו לה, כי עליה לפנות בבקשה בכתב למשרד הפנים של טורקמניסטן בצירוף הזמנה מקורית, ובכך יפתח לה השער להיכנס לטורקמניסטן.
- ב.** התובעת טוענת, כי כך אכן עשתה והצליחה להיכנס לטורקמניסטן ללא כל בעיות.
10. טוענת התובעת, כי הנתבעת הציגה בפניה מצג שווא, לפיו בבואה לטורקמניסטן תוכל להסדיר במקום, ללא בעיות, אשרת-כניסה, וכי כתוצאה ממצג שווא זה, נגרמו לה ההפסדים והנזקים כמתואר לעיל.
11. מנגד, טוענת הנתבעת, באמצעות שטיינברג, כי מלכתחילה ולאורך כל המשא ומתן שנוהל בינה לבין התובעת, הבהירה לה, כי אינה יודעת במדויק מה הנוהל להסדיר אשרת כניסה לטורקמניסטן וכי בהתאם למידע שנמסר לה, הדרך הנאותה להסדרת אשרת-כניסה כאמור, היא באמצעות שגרירות טורקמניסטן בטורקיה.
12. לדברי שטיינברג, התובעת סירבה לקבל אפשרות זו.
13. **א.** בסופו של דבר, ובמחצית חודש יוני 2003, התקשר שטיינברג ביוזמתו, כך לטענתו, לתובעת, על מנת לברר מה החלטתה הסופית לעניין ביצוע הזמנת הכרטיסים, והאם נפתרה בעיית אשרת-הכניסה.
- ב.** לטענת שטיינברג, אישרה התובעת את ביצוע הזמנת הכרטיסים והוסיפה ואמרה, כי ניתן להסדיר את אשרת הכניסה בטורקמניסטן בעת הגעתה לנמל התעופה שם.
14. מוסיף וטוען שטיינברג, כי כל שהתחייב לתובעת, היה למכור לה שני כרטיסי טיסה, כי לא התחייב לאשרת כניסה כלל, וכי בין מועד ביצועה הסופי של ההזמנה - יוני 2003 ועד למועד הטיסה אוקטובר 2003, חלף זמן רב, אשר במהלכו, יכולה היתה התובעת להסדיר כראוי את עניין אשרת הכניסה.

דיון ומסקנות:

15. דומה כי אין חולק שהנתבעת, לא ידעה אז ואף אינה יודעת היום, כיצד מסדירים אשרת כניסה לטורקמניסטן. שטיינברג בעדותו לא הכחיש עובדה זו, ואף הודה כי, מעולם קודם לכן לא רכשו אצלו כרטיסי טיסה לטורקמניסטן.
16. דומה גם, כי אין למעשה ויכוח אמיתי, בשאלה מה הבטיח שטיינברג, או מה הבטיחה הנתבעת לתובעת. התובעת בעדותה בעל פה, חזרה וטענה שמר שטיינברג אמר לה: **"שהוא יברר את עניין אשרת הכניסה אצל סוכנויות אחרות"**. (עמ' 1 שורה 18).
וכן מעידה: **"אמרו לי שישנה אפשרות להסדיר את זה במקום, אבל לא אמרו לי איך אפשר להסדיר את זה במקום"**. (עמ' 2 שורה 10) ובהמשך **"...אני הבנתי ממר שטיינברג שכשאגיע לטורקמניסטן, אקבל שם אשרת כניסה"**.
17. הנה כי כן, יכול שכך אכן הבינה התובעת, אולם, אין כל עדות שכך, אכן במפורש, אמר לה שטיינברג.

- ההיפך הוא הנכון, התובעת מודה שקיבלה אינפורמציה חלקית, שכן מודה ש"לא אמרו לי איך להסדיר זאת במקום".
18. עדותו של שטיינברג בעניין זה היתה עקבית וברורה, הוא אכן אינו יודע כיצד מסדירים אשורת - כניסה לטורקמניסטן שלא דרך השגרירות באיסטנבול ומאליו מובן כי לא יכול היה למסור לתובעת אחרת ואכן, התבעת מודה שלא קיבלה אינפורמציה מלאה, אם כי הבינה שכשתגיע לטורקמניסטן תקבל שם אשורת - כניסה, - כיצד ואיך, זאת לא ידעה התובעת להסביר.
19. ניתן איפוא לקבוע, כי התובעת יצאה לדרכה, בחוסר בהירות כיצד בדיוק תוסדר כניסתה לטורקמניסטן ובאותה מידה ניתן לקבוע, כי גם לנתבעת לא היה שמץ של מושג כיצד תכנס התובעת לטורקמניסטן.
20. השאלה המשפטית שיש לשאול איפוא, היא על מי מוטלת האחריות להשגת אשורת - כניסה, והאם חלה על הנתבעת, החובה לוודא כיצד תיושם מטרת הנסיעה, דהיינו הכניסה למטרת היעד, או שמא מסתכם תפקידו של הסוכן במכירת כרטיסי הנסיעה ותו -לא.
21. בטרם אכריע בשאלה זו, דעתי הינה כי הכשל העיקרי לכל התקלות שארעו לתובעת, רובץ לפתחה של התובעת דווקא!
התובעת ידעה שיש צורך באשורת כניסה, הוצע לה פתרון שהתובעת דחתה, והתובעת יצאה לדרכה בסופו של דבר, מבלי שתהיה לה ידיעה ברורה, כיצד תוסדר אשורת הכניסה שלה, בכניסתה לטורקמניסטן.
22. האם בכלל חלה על הסוכן האחריות לכניסת נוסעים להם מכר כרטיסים למדינת היעד, והאם בנסיבות המקרה שבפנינו חלה על הסוכן חובה זו?
23. נלך מהפרט אל הכלל דווקא, דומני כי בנסיבות שלפנינו לא הצליחה התובעת להוכיח, כי הסוכן הציג לה מצג שווה כלשהו, יתכן וכך הבינה, יתכן וכך רצתה להבין, אולם, לכלל מצג שווה לא הגענו!
24. לפיכך איפוא, נותרה לדיון השאלה הכללית, האם חלה על סוכן נסיעות החובה לוודא במאת האחוזים כי לקוחותיו הרוכשים כרטיס טיסה, יוכלו אכן להגיע למדינת היעד.
25. עניין זה, הוסדר אך לאחרונה בתקנות שירותי התיירות (חובת גילוי נאות) התשס"ג - 2003 ושם נקבעו פרטי המידע שעל סוכנות נסיעות לגלות ללקוח וכך נאמר שם בסעיף 3 (3) (ב):
"מידע הנחוץ לשם יציאה מהארץ וכניסה למדינות הנכללות בחבילות בתיור (להלן - מדינות היעד) לרבות תקופת תוקף דרכונים, הצורך באשורת כניסה, וכל דרישה אחרת של מדינות היעד, המהווה תנאי כניסה אליהן"
מידע זה נכלל בחיוב לגלות מידע, היא החובה המוזכרת בתקנה 2 לתקנות הנ"ל ושם נקבע מפורשות כי המידע יימסר בכתב.
26. אולם תקנות אלו וחובת המידע המוטלות, חלות רק במקרה בו נמכרה חבילת תיור - חבילת תיור מוגדרת שם: **"צירוף של שניים או יותר משירותי סוכנות נסיעות"**.
27. בנדון שבפנינו לא נמכרה חבילת תיור, כל שנמכר הוא זוג כרטיסים לטורקמניסטן, בנסיבות אלו התקנות האמורות לא חלות ולפיכך, אין מקור המחייב את הנתבעת לספק לתובעת מידע בדבר דרישות לעניין אשורת הכניסה ו/או כל תנאי כניסה אחר למדינת היעד.
28. יכול שיכולה הייתה התובעת להיבנות מדיני הנזיקין הכלליים, ואולם התובעת לא טענה דבר לעניין זה, ומכל מקום, שוכנעתי, כי לא הוצג לה מצג שווה כלשהו, וממילא גם לא קמה לה עילה בדיני הנזיקין, מה גם שלטענת שטיינברג שלא נסתרה בפני, הודע לתובעת כל העת, שאין לנתבעת פתרון לאשורת הכניסה, למעט המעבר דרך טורקיה, אותו דחתה התובעת.

סוף דבר

בהעדר מקור חוקי המטיל על הסוכן חובה לוודא במקרה שלפנינו, דרכי הכניסה למדינת היעד, ומשלא הוכיחה התובעת כי אכן הציג בפניה הסוכן - הנתבעת, או מי מטעמה, מצג שווא, לעניין הסדרת אשרת הכניסה, אני דוחה את התביעה על כל ראשיה.

בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

**ניתן היום כ"ו בשבט, תשס"ד (18 בפברואר 2004) בהעדר הצדדים.
המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים.**

אשר קולה, שופט

000702/03 א 117 זיוה שמעון